

РЕШЕНИЕ

№ 2431

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **679** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 20235863 от 27.10.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135-и състав по НАХД № 4950/2020г. е потвърдено Наказателно постановление № 22-006326/13.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда /КТ/ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за нарушение на чл.415 ал.1 от Кодекса на труда /КТ/.

Решението се обжалва от санкционираното дружество с доводи за неправилност, незаконосъобразност и постановяване в противоречие със събраните в производството доказателства. Твърди се, че дружеството е изплатило на работника М. Н. суми, многократно надхвърлящи дължимото му възнаграждение, които работника не е отчел и не е върнал след отправената му покана. Касатора се позовава на отразеното в представено пред въззивния съд споразумение за прекратяване на трудовото правоотношение от 07.06.2019г., от което се установява, че работника няма финансови претенции за неизплатени възнаграждения към работодателя. Сочи се, че въззивния съд не е отчел подадено от дружеството възражение от 02.08.2020г., в което е направено искане за даване на указания по предписанията, вкл. за уточняване

на сумите, които да се изплатят на работника, както и че вместо да се дадат допълнителни указания са наложени санкции в общ размер на 46 000 лв. Оспорва се начина на връчване на наказателното постановление, както и непосочването в НП на доказателствата, които установяват извършеното нарушениеприложение на закона, допуснато съществено процесуално нарушение и явна несправедливост на наложеното наказание се моли за отмяната му и за отмяната на потвърденото с него наказателно постановление. Твърди се, че съдът не е отчетел обстоятелството, че на дружеството до този момент са издадени общо 39 наказателни постановления /НП/ като 36 от тях били за едни и същи нарушения – неизпълнение на дадени задължителни предписания. Поддържа се неправилност на извода на въззивния съд за липсата на маловажност на нарушението. С касационната жалба и в писмено становище по същество, се иска отмяна на решението на СРС и постановяване на ново решение по същество на спора, с което да се отмени издаденото наказателно постановление. Претендират се разноси пред двете съдебни инстанции.

Ответникът по касационното оспорване, чрез юрисконсулт П., в съдебно заседание моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, а обжалваното решение намира за правилно и законосъобразно.

Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

За да постанови решението си въззивната инстанция е приела за установена следната фактическа обстановка:

В периода от 02.08.2019г. до 17.09.2019г. била извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на дружеството касатор от служители на Д „ИТ“ С.. При проверката е установено, че даденото задължително за изпълнение предписание под № 13, с протокол за извършена проверка № ПР 1922317/02.08.2019г., връчен на представител на дружеството на същата дата, а именно - работодателят [фирма] да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н., съгласно представена разчетно-платежна ведомост за заплати за м.декември 2017г. за положения от него труд през месец декември 2017г., съгласно чл.128 т.2 от от Кодекса на труда (КТ) не е изпълнено. Срока на предписанието е бил изтекъл на 26.08.2019г. За извършената последваща проверка е съставен протокол № ПР 1925562/17.09.2019г., връчен на дружеството работодател. При проверката на 17.09.2019г. не са представени платежни документи, установяващи изпълнението на предписанието, поради което от актосъставителя е прието осъществяване на вмененото на касатора нарушение. За нарешинето на 17.09.2019г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-006326, въз основа на който и след преценка за неоснователност на подадено срещу АУАН възражение от дружеството, е издадено обжалваното пред СРС наказателно постановление (НП) № 22-006326/13.01.2020г. от директора на дирекция Инспекция по труда С., с което на дружеството е наложена имуществена санкция за нарушение на чл.415 ал.1 от КТ.

Въз основа на така установената фактическа обстановка Софийски районен съд е обосновал извод за законосъобразност на НП. Обсъдил е доводите на касатора и приел, че НП не е било връчено по надлежния срок, поради което жалбата срещу него е подадена в срок, че в хода на административно-наказателно производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, че НП е издадено от компетентен орган, при липса на нарушение на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН. Обсъдил е подробно възраженията на касатора по отношение на дадените предписания, представеното споразумение от 07.06.2019г. между работника и касатора, както и искането от дружеството до дирекция „ИТ“ от 15.10.2019г. за изясняване на предписанията и приел за безспорно установено извършеното нарушение и законосъобразно наложена санкция.

Решението е неправилно.

Съгласно чл.128 т.2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа, като мястото, начина и сроковете за това са посочени в чл.270 от КТ. Съгласно чл.272 от КТ, без съгласието на работника не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен за получени аванси, надвзети суми вследствие на технически грешки; данъци, които по специални закони могат да се удържат от трудовото възнаграждение, осигурителни вноски, които са за сметка на работника или служителя, осигурен за всички осигурителни случаи, запори, наложени по съответния ред, удържки в случая по чл. 210, ал. 4. При неизпълнение на задълженията на работодателя, разпоредбата на чл.404, ал.1, т.12 КТ предвижда, че за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл.400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, в частност по т.12 да дават задължителни предписания на работодателя и органа по назначаването за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения. Тези принудителни административни мерки могат да бъдат обжалвани по реда на АПК, като жалбата не спира изпълнението им.

В решението си СРС е приел, че предписанието не е обжалвано и е влязло в сила. Съдът е обсъдил искането на дружеството от 15.10.2019г. до Д"ИТ" (л.54), като е приел, че същото е подадено повече от два месеца след връчването на Протокол от 02.08.2017г., след изтичане на срока за изпълнение на дадените предписания, поради което не следва да се приема като готовност на касатора да изпълни предписанието, а като опит за изграждане на защитна теза.

СРС не е обсъдил представената покана за доброволно изпълнение изх.№ 3/09.08.2019г. от касатора до работника (л.60), както и както и сведението от 02.08.2019г. (л.55-57) от М. В. – упълномощено лица на [фирма] за изплатени аванси, трудови възнаграждения и заплати по банков път на работника М. Н., в размер, надхвърлящ размера на трудовото възнаграждение на работника. Вярно е, че от страна на работодателя не е направено своевременно възражение за прихващане, но независимо, че твърдения за наличието на такова са направени в по-късен момент – с оглед доводите за плащане на аванси в размер над трудовото възнаграждение, СРС е следвало да го обсъди, ведно с останалите посочени по-горе писмени доказателства, доколкото обсъждането им е от значение по отношение изводите за

съставомерността на извършеното нарушение на КТ.

С оглед на изложеното касационната инстанция намира че СРС е допуснал процесуално нарушение, довело до неизясняване на делото от фактическа страна, поради което постановеното решение следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг състав. При новото разглеждане на делото е необходимо да се съберат доказателства за резултата от произнасянето на Д „ИТ“ по искането на дружеството от 15.10.2019г.(л.54), както и се съберат доказателства за извършените плащания по банков път на трудови възнаграждения и аванси на работника от страна на дружеството и се обсъди направеното по същество възражение за прихващане между изплатените аванси и дължимото на работника трудово възнаграждение.

Останалите възражения в касационната жалба, свързани с начина на връчване на НП, размер на дължимата сума за трудово възнаграждение на работника, както и непосочването в НП на доказателствата, въз основа на които същото е издадено, съдът намира за неоснователни. По отношение на размера на сумата, която дължи работодателя на работника, като трудово възнаграждение за м.12.2017г., съдът препраща към представената от работодателя платежно-разчетна ведомост (л.30-31), в която за съответния месец изрично е посочен размера на сумата.

При този изход на спора, по отношение на искането за разноси за двете съдебни инстанции, направено от касатора, следва да се произнесе СРС при новото разглеждане на делото.

Водим от горното, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20235863 от 27.10.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135-и състав, по НАХД № 4950/2020г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.